

Tidligere og fremtidige liv - del 2

Da jeg var omkring tolv år gammel, fik vores nabo en bog om Bridey Murphy. Nabokonen snakkede med min mor om den, og de snakkede om tidligere liv, og jeg tænkte *Sådan er det!* Det lød fornuftigt, syntes jeg. Det ramte et eller andet i mig, og fra det øjeblik troede jeg på reinkarnation. Derefter opfandt min far, der var opfinder, kattegrus, og i 1956 solgte han alt, hvad han ejede og investerede i en fabrik med produktion af kattegrus. Kunderne købte et sæt med en kattebakke af pap og en pose kattegrus. Man åbnede kattebakken og smed gruset derned, og når den var brugt, smed man kattebakken og gruset ud og købte en ny. Min far og min onkel brugte alt, hvad de ejede på fabrikken, og alting gik godt – de begyndte at sælge kattebakker lokalt og var klar til at udvide til hele USA. Et af de store supermarkeder afgav en stor ordre, og de brugte hver en øre på at fremstille så mange kattebakker som muligt. Trykkeren, som lavede kasserne, udførte jobbet dårligt, så de måtte have alle kasserne lavet forfra. Men de havde brugt alle deres penge og havde ikke nok til at få lavet kasserne igen, og så gik de konkurs. Havde det ikke været for den lille smutter, ville jeg sikkert have arvet en masse penge i dag, for kattegrus er en stor forretning i dag, og det var min far, der opfandt det.

Så min far mistede alt, og vi flyttede til den lille by, Letha i Idaho, og det var her, jeg mødte Wayne. Hans far ejede den halve by og var stadig fattig.

Tilhørerne ler.

Vi gik fra at være tæt på at leve det gode liv og tjene millioner til at miste alt i løbet af et øjeblik. Det var i Letha, jeg begyndte at blive påvirket af kirken, for min bedstemor tænkte: *Åh, Joe flytter hertil, så kan jeg lære ham at gå i kirke.* Min bedstemor elskede kirken meget. Hun var et meget sødt menneske, og alle, som mødte hende, syntes, hun var verdens mest vidunderlige person, og min far kunne også rigtigt godt lide hende. Da min far voksede op, slæbte hun ham altid i kirke, og han kunne ikke sige nej til hende, fordi hun var så sød. Da min mor giftede sig med min far, troede hun, at hun giftede sig med en religiøs mand, som altid gik i kirke. Men kort tid efter brylluppet siger hun til min far: *Lad os gå i kirke,* og han svarer: *Jeg skal aldrig i kirke igen, så længe jeg lever.* Hun siger: *Hvad? Jeg troede, jeg havde giftet mig med en god mormon!* Og han svarer: *Nej, min mor slæbte mig i kirke hver søndag, siden jeg blev født, og jeg kunne ikke sige nej til hende, men nu er jeg væk fra hende, og jeg vil aldrig derhen igen!* Og så blev min far en berygtet drikkebroder og festabe i stort set resten af sit liv. Han var meget interessant at være sammen med, men han var ikke rigtig religiøs på nogen måde.

Men min bedstemor havde altså kastet sine øjne på mig, da vi boede der, og hun plejede at komme forbi og samle mig op, når vi skulle i kirke. Jeg ville holde øje ud af vinduet søndag morgen, og hvis jeg fik øje på hendes bil (vi boede tæt ved en blommeplantage), ville jeg hoppe ud af vinduet bagved og løbe hen og gemme mig i plantagen.

Tilhørerne ler.

Men nogle gange når hun kom, sov jeg, og hun fangede mig, men hun var så sød, at man ikke kunne sige nej til hende, og jeg forstod, hvorfor min far aldrig havde kunnet sige nej. Hun var simpelthen den sødeste lille kvinde, man nogensinde har mødt. Så når hun fangede mig, gik jeg i kirke. Når jeg og en anden dreng, Larry Larson – som Wayne godt kan huske – gik i søndagsskole, opførte vi os eksemplarisk, og læreren fortalte altid resten af klassen, at Joe og Larry var så flinke og opmærksomme og skældte resten af klassen ud for ikke at være som os. Larry og jeg så på hinanden

og sagde, at det var, fordi vi kedede os så meget!

Tilhørerne ler.

JJ:

De andre børn kastede rundt med slik og viskelædere, og vi kedede os simpelthen gevaldigt. Så blev det påske, og jeg følte lidt skyld og tænkte, at jeg burde gå i søndagsskole, når det var påske. Nogle få uger tidligere havde præsten snakket med mig og spurgt mig, hvorfor jeg ikke kom regelmæssigt i søndagsskole? Jeg fortalte ham, at det var virkelig kedeligt. *Kedeligt!!!* siger han. Han opførte sig, som om, der aldrig var nogen, der havde sagt sådan før. Han spurgte, hvordan det kunne være kedeligt? Jeg sagde: *Sangene er kedelige; salmerne er så kedelige, at de får mig til at falde i søvn.* Han siger, at salmerne er vidunderlige, og at alle elsker dem! Jeg siger: *Ikke mig. Se Elvis, ham kan jeg godt lide, og rock and roll er fint. Jeg er ked af det, men jeg kan ikke lide at lytte til salmesang.* Han spørger, hvad der ellers keder mig? Jeg siger talerne og prædikenerne; de er bare så kedelige. Talerne siger ikke noget nyt, og de slæber sig af sted. Han siger, at der er mange vidunderlige talere i vores kirke, og at han ikke kan forstå det, for alle elsker dem. Men altså ikke mig, jeg synes, de er kedelige.

På dette tidspunkt var min mor flyttet lidt væk fra kirken, så jeg begyndte at spadsere hen til den. Jeg tænkte ved mig selv *Lad mig nu se logisk på det her med kirken. Religionen siger, at hvis jeg opfører mig pænt og går i søndagsskole hver søndag, så vil jeg ende på et lykkeligt sted i al evighed, når jeg dør.* Jeg syntes ikke, det var så dårligt, hvis den lykkelige himmel ville være så vidunderlig, som de sagde. Et liv på jorden var jo nærmest et knips med fingrene i forhold til evigt liv.

Jeg forklarede mig selv, at det er ligesom at tage en test i en time for at afgøre kvaliteten af resten af mit liv. Jeg kunne vel godt udholde en test i en time, selv om den var kedelig, hvis belønningen var så stor? Så jeg besluttede mig for at afprøve det og lovede mig selv, at jeg ville gå i søndagsskole hver søndag i seks uger. Det eneste problem var, at jeg ikke vidste, om jeg kunne udholde det, fordi det var så kedeligt. Men jeg beslutter mig for at gå derhen i seks uger, og hvis jeg kan holde det kedelige ud i seks uger, så vil jeg fortsætte resten af livet, og hvis ikke så vil jeg blive ligesom min far og spise og drikke og være glad.

Så jeg begyndte at gå derhen i seks uger og takket være venner som Wayne og andre som ham i drengegruppen, så klarede jeg det tilsyneladende.

Wayne:

Vi lærte ham at være en bølle!

JJ:

De lærte mig, hvordan jeg skulle have det sjovt, men i stedet for bare at følge med de andre, så tog jeg føringen og startede en konkurrence om, hvem der kunne medbringe de mest mærkelige ting at spise og de største ting at drikke til søndagsmøderne uden at blive opdaget. Vores ven, John Cannon, vandt konkurrencen; han medbragte en kvart liter Pepsi og drak det hele under mødet uden at blive taget. Det var ret svært! Jeg medbragte en pose flæskesvær og spiste dem.

Tilhørerne ler.

JJ:

Så jeg lærte at gøre ligesom resten af børnene og have det sjovt, og det brød monotonien. Præsten trak mig til side en gang mere og sagde: *Jeg har hørt, at du tror på reinkarnation.* Jeg sagde ja, og så sagde han, at han ville læse et skriftsted op for mig. *"Det er givet en mand at dø én gang, og derefter dommen."* Jeg læste det og sagde, at det virkede til, at der stod sådan. Han sagde: *Ja, der findes kun ét liv.* Så sagde han: *Jeg har også hørt, at du drikker og ryger.* Jeg sagde: *Nogle gange!* Jeg var bare 12 år gammel!

Tilhørerne ler.

JJ:

Han sagde, at jeg hverken måtte drikke eller ryge, og jeg svarede, at det vidste jeg ikke! Så han beordrede mig til ikke at drikke og ryge. Derefter opførte jeg mig ret pænt i et stykke tid og adlød stort set reglerne. Så en dag kom min svoger, som var interesseret i alle mulige mærkelige ting, forbi, og han efterlod en bog om hypnose. På det tidspunkt – omkring 1959 – kunne man slet ikke finde bøger om hypnose, men i dag er de selvfølgelig tilgængelige alle vegne. Han havde fået denne bog, som var skrevet af en scenehypnotisør, og jeg læste det hele, og til sidst beskrev den endelig, hvordan man hypnotiserede folk. Så jeg studerede den omhyggeligt og eksperimenterede med et par af mine venner, og det så ud til at virke. Så begyndte jeg at gøre det i skolen og i kirken, og efter kirke ville jeg tage nogle venner med ind i et tomt værelse og hypnotisere dem. Og i middagspausen i skolen tog jeg nogle børn med ud på græsplænen og hypnotiserede dem til at gøre mærkelige ting. Så fik jeg ballade fra to sider. Præsten fik fat i mig og sagde, at jeg ikke måtte gå rundt og hypnotisere folk, og jeg spurgte, om der stod noget i Biblen om det?

Tilhørerne ler.

JJ:

Han siger: *Nej*, og så siger jeg, at så vil jeg fortsætte med det. (Latter). Han havde ikke rigtigt et godt svar, så han siger: *Nå, men så må du være forsigtig, for det kan godt være farligt.*

Det samme skete i skolen. Læreren konfronterede mig midt i klassen og sagde, at jeg ikke måtte hypnotisere folk! Og jeg spurgte hvorfor ikke? Var det ulovligt? Læreren svarede: *Nej, det tror jeg ikke.* Så spurgte jeg, om det var imod skolens regler? *Ikke så vidt jeg ved.* Der stod ikke noget i skolens regler om det, så jeg sagde, at jeg ville blive ved med det. Et par af lærerne var meget negative over for mig, men da der ingen regler var mod det, så blev jeg ved med at gøre det.

Så vi havde meget sjov ud af det, og jeg vil fortælle om en speciel oplevelse. Der kommer en fyr hen til mig og siger, at han har hørt, at jeg kan hypnotisere folk til at spise et løg og få det til at smage som en fersken eller noget lignende. Jeg spurgte ham, om det var det, han gerne ville gøre, og han siger ja. Så jeg begyndte at hypnotisere ham, og der var én ting, jeg havde fundet ud af om hypnose på dette tidspunkt: der er ikke noget, der får et menneske så hurtigt ud af hypnose som latter. Faktisk ler folk aldrig under dyb hypnose, medmindre man siger, at de skal le. Så jeg hypnotiserede ham, og det gik godt. Jeg forklarede ham, at han kunne spise et løg, og at det ville smage som en fersken, og så var der en eller anden, der sagde noget sjovt, og alle begyndte at grine. Fyren kom delvist ud af trancen og begyndte også at le. Jeg var ikke sikker på, hvor dybt jeg havde ham i hypnosen, fordi latteren brød stemningen, men jeg tænkte, at han sikkert var dybt nok og fortalte ham, at når jeg havde vækket ham, ville vi gå ned til den lokale købmand og købe et løg, som han ville spise, og det ville smage som en fersken. Derefter vækkede jeg ham, og en stor gruppe af os elever gik ned til købmanden, og der var bare en enkelt ung ekspedient. Der stod en

stor kasse løg ved siden af disken, og fyren går hen og siger, at han gerne vil have et løg. Han tager et løg, kigger på det og tager en bid af det. Han begynder at tygge og pludselig spytter han løget ud over hele gulvet. Åbenbart havde jeg ham ikke dybt nok hypnotiseret!

Tilhørerne ler.

JJ:

Der mistede jeg noget af gruppens tillid. Jeg havde gjort noget lignende mange andre gange, hvor det gik godt, men latteren må have brudt trancen og suggestionen denne gang. Hypnose fik mig til at opdage tidligere liv, og første gang det virkelig overbeviste mig var engang, da Wayne og jeg var på dobbelt date. Wayne fortæller pigerne, at hans ven er hypnotisør og spørger, om de kunne tænke sig at blive hypnotiseret, og en af pigerne siger ja.

Hun var nem at hypnotisere, og jeg havde prøvet at tage flere tilbage til den dag, hvor de blev født, og det var ret sjovt at se dem genopleve deres første timer. Nogle mennesker siger, at de næsten ikke kan se i et par dage, og at det tager noget tid for deres øjne at vænne sig til at se, og næsten alle siger, at de virkelig kan føle og fornemme deres mors kærlighed, så jeg tog hende tilbage til den dag, hun blev født, og som sagt var hun nem at hypnotisere. Som mormoner troede vi på, at vi eksisterede før fødslen, men ikke på reinkarnation, for mormonerne tror kun på ét liv, men på at man lever i himlen før fødslen. Så jeg spekulerede på, hvad der ville ske, hvis jeg tog hende tilbage til før fødslen. Jeg besluttede at forsøge, og hun begyndte at tale med en engelsk accent, sagde sit navn og at hun boede i det nordlige England. Da jeg var en ung mormon var jeg på en 2 års mission i det nordlige England, nøjagtig i det område hvor hun sagde, at hun levede i et tidligere liv. I England findes der – ligesom i USA – forskellige dialekter i forskellige dele af landet. I det nordlige England taler de meget hurtigt, og det er ret svært at forstå. Hun boede altså i det nordlige England i sit tidligere liv, og jeg havde tilbragt 2 år der, så jeg kendte dialekten godt. Da hun gik tilbage i tiden, talte hun med en perfekt nordengelsk accent, det var helt forbløffende. Dette var det første, videnskabelige bevis, der fik mig til at tvivle på ideen om kun ét liv.

Så var der en anden gang. Jeg havde en kæreste i Portland, og vi var til en lille fest efter kirketid i et af medlemmernes huse. Det var ret kedeligt, så jeg fortalte, at jeg var hypnotisør og kunne føre folk tilbage til den dag, de blev født, hvis nogen gerne ville prøve. De virkede, som om de tvivlede på, at det var muligt. Men så sagde kvinden, som boede i huset ok til at prøve. Da jeg var ved at gøre klar, måtte hendes mand køre hen og købe nogle flere snacks, så han tog af sted. Derefter førte jeg hende tilbage til den dag, hun blev født. Så tænkte jeg, at det kunne være sjovt at prøve at tage hende tilbage til et tidligere liv og se, om der skete noget igen. Det var kun anden gang, jeg prøvede at føre en anden tilbage til før fødslen.

Jeg tog hende tilbage, til før hun blev født, og hun gik helt tilbage til romertiden og fortalte, at hun var gift med en romersk senator, der hed Marcus Aurelius. Det var ikke kejseren, men en anden fyr med samme navn i senatet, og hun fortalte på et tidspunkt, at han blev dræbt i krig. Derefter førte jeg hende tilbage til et endnu tidligere liv i forhistorisk tid, og hun beskrev forskellige typer af dyr, som ikke findes her i dag. Så vendte hendes mand tilbage, og jeg førte hende tilbage til nutiden, og alle sagde, at han også skulle prøve at blive ført tilbage. Han havde ingen ide om, hvad vi lavede og spurgte: *Tilbage til hvor?* Så vi placerede ham i stolen, og jeg førte ham tilbage ved hjælp af samme procedure og spurgte ham, hvad han hed?

Han sagde Marcus Aurelius, en romersk senator. I skulle have set alle de mormoner. De burde jo

ikke tro på reinkarnation! Jeg udspurgte ham og spurgte blandt andet om, hvordan han døde, og han sagde, at han blev dræbt i krig. Han fortalte samme historie, som hun havde fortalt, og derefter tog jeg ham længere tilbage, og han endte også i forhistorisk tid, og jeg spurgte, om hans nuværende kone også var hans kone dengang? Han sagde ja. Man havde ikke et officielt ægteskab på det tidspunkt, men de levede sammen dengang. Jeg spurgte ham, om de virkede bekendte for hinanden, da de mødtes i dette liv, og han svarede bekræftende. Han friede til hende en uge efter, de mødtes første gang, og de vidste begge øjeblikkeligt, at det var meningen, at de skulle være sammen. Så vi havde opdaget 2 liv, som de havde levet sammen, og det forklarede, hvorfor de øjeblikkeligt genkendte hinanden i dette liv. Da de var gode mormoner mente de, at det var fra den himmelske ånde verden, at de kendte hinanden, men ved at føre dem begge tilbage opdagede vi, at det var på grund af reinkarnation.

Det var interessant, at det rystede mange af de tilstedeværende, og folk kom hen til mig og sagde, at de ikke vidste, hvad de skulle tro, og jeg sagde, at jeg ikke ønskede at ødelægge nogens tro, og at det kunne være en genetisk hukommelse, eller at der kunne være flere andre forklaringer på det. Og selv om jeg havde set disse beviser selv, troede jeg stadig ikke 100 % på reinkarnation, før jeg havde haft flere usædvanlige oplevelser.

Copyright 2011 by J J Dewey